

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΑΒ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΦΛΕΡΕΤΤΑΣ

Φλερέττα ήταν ένα νόστιμο, τραχανίνο και γελοστό μοδιστράκι, που δούλευε από το πρωί ως το βράδυ στο «Σολόν-Ρόζ» της κ. Ζερμάν Μαλιτέ, και που δεν παραπονιόταν ποτέ για τη ζωή του. Ήταν ξέννοιστο σαν τα σπουργίτια του χάρτου του Λουξεμβούργου, κι όπως όλα τα χοιρίτια του λαού, δεν έκανε ποτέ της τρελλιά δνεια και δεν προμήνε το βασίλειό του παραμυθιά να πάει να την πάει γυναίκα του... Η Φλερέττα είχε αντιγράψει από μικρή τη φτώχεια κι είχε νοιώσει από τότε πόσο σκληρή και πόσο δύσκολη ήταν η ζωή.

Γι' αυτό έκοβε όλη την ημέρα πάνω στα μεταξωτά και κρόστιζε με τη βελόνα το φρονί της. Ποτέ της δεν έβλεπε τις θωρούες κνίρες που περνούσαν με λυγριελή ασυνήθεια και την μεθούσαν με τ' αφομιά της. Ήξερε πού ήταν η ποίρα της και δεν βασανίζονταν ποτέ από απραματιστικούς πόθους, όπως τότες και τότες τρελλές γυναίκες που βόινε μέσα στην πολυτέλεια. Η μεδιστρούλα έβλεπε στα μάτια των γυναικών αυτών μια παράξενη σμά, κάτι που δεν μπορούσε να το καταλάβει, μά που την ανατριχιάζε και την έκανε να τις λιπατάει από την καρδιά της.

Όλη τη βδομάδα ήταν κλειμένη στο μοδιστράδικο της κ. Ζερμάν Μαλιτέ, αδιάφορη αν έβριζε έξω στους δρόμους ή αν τους έβριζε ο ήλιος με το φως του. Εκείνη που την έγνωσε ήταν η Κρισιάζη. Η Κρισιάζη για την Φλερέττα ήταν μια θωρούη, γλακιιά κι άλλα ήμερα, γεμάτη από μια ετήγεια και μια ανέγκραστη χαρά. Η Φλερέττα κάθε Κρισιάζη γινόταν άλλος άνθρωπος. Μεταμορφωνόταν έστωρα από την ανατολή του ήλιου σε μια ξέννοιστη πεταλούδα που πετούσε από λουλούδι σε λουλούδι και χαράωνε την πιοτερή της σφαίρα των λόφων... Τι θωρούη που ήταν τότε το Λάος της Βουλόνης; με τους όντοφιδες κνίρους του και τα χαριτωμένα και φρεβιτάρα ζαζαδιά του!

Ποιος μπορούσε λοιπόν να πει ότι αυτή η απλή κι' άθωα ζωή της Φλερέττας δεν ήταν ενδοχαινή; Η ποίρα όμως των φτωχών είναι ιδιότροπη κι' είναι μια ήμερα η Φλερέττα βρήκε δίχως δουλιά. Τότε αλήθεια της φάνηκαν όλα μαύρα και στενάχορα. Οι δρόμοι ήταν κνέθυμοι, τα πάρκα ξένα κι' αδιάφορα και το φτωχικό δωμάτιό της, μια κνίβα σοφία, που δεν τη χωρούσε πιά. Η Φλερέττα, βστερα από μια βδομάδα, όταν εξάντησε όλες τις οικονομίες της, φοβήθηκε ότι η πείνα θα την ανέγκραζε να πάει πολύ χαρμιά. Κάθε ήμερα έβριζε τον «Αδιάλυτο» μόλις κνέθυφορεσε, κι' όσες ολόκληρες έβριζε μέσα στις έξη κοκκοτυπώδες σε λίδες των «Μικρών Άγγελών» του να βρή κνέθυμα προσφορά δουλιάς. «Όποι' όμως παρουσιάζονταν, της έλεγαν μ' ευγένεια και μ' ένα συντομοτικό γεμόγλο, ότι είχε φτάσει άργα...

Ένα πρωί, τέλος, διαβάζοντες τις «Μικρές Άγγελίες» του «Μικρού Παρισιού», είδε ότι ζητούσαν μια ταμία στο μοροτολείο «Σίπας» της λεοφόρου της «Όπερας».

Η Φλερέττα, ζαλιεμένη άκουη από τον ήλιο, άρπαξε το κατέλλο της και κατοκαίησε σαν άστρατη από τις σκέτες, να να προφτάσει να πάει πρώτη στο κατάστημα. Μόλις όμως έκανε λίγα βήματα από πόρα από την πόρτα του σπιτιού της, το πόληρο σκαρτάνε της κλόνησε ένα πολιτελές μαύρο πορτοφόλι!

Η Φλερέττα, με μια τρομακτική κραγή, έσπρωξε και το πήρε, δίχως να τη δει κανείς, γιατί ο δρόμος εκείνη την ώρα ήταν έρημος. Το άνοιξε λοιπόν άμέσως με χριστοκαράκι κι' είδε κατάπληκτη ότι είχε μέσα δυο κνέθυμα και μεγάλα χιλιογράμματα. Ηερσίρη, έβριζε στην όλη θέσι του, κι' από τα έπισκατήρια του βόριξε έδεν ότι το πορτοφόλι που είχε χάσει ο κ. Ζάν Λαπόρτ, που κνέθυται στον άρηθ. 63 του βουλέβατον Ρισσιάν. Η μεδιστρούλα το έβριζε τρέχοντας στη τοπή της, με την ιδέα να το έπιστρέψει στον κάτογό του, μόλις θα έφτανε από το μοροτολείο «Σίπας».

Η Φλερέττα έβριζε στη λεοφόρο της «Όπερας» την ώρα που άνοιγαν τα καταστήματα. Μπριε λοιπόν πρώτη στο μοροτολείο κι' έδεν άλγαση να την έπιδέχονταν μ' ένα χαμόγλο κωλοσίνης και συνπαθείας. Η ιδιοκτήτρια του μοροτολείου, μια θωρούη και γλακιεμένη γυναικία, της έβριζε διάφορες πληροφορίες κι' έπειτα της είπε καθαρά, δίχως πολλές διατιπώσεις:

— Είμαι πρόθυμη, δεσποίνε, να σάς προσλάβω ως ταμία μου. Έπειδή όμως η θέσις είναι έπισποτηνική, θα χρειασθεί να μου καταβάλετε μια μικρή έγγυηση... Από χιλιάδες φράγκα είναι άρκετά...
— Από χιλιάδες; Έκανε με τράω η Φλερέττα.
— Αυτός είναι ο κανονισμός του καταστήματος, δεσποίνε, της ξαναείπε η ιδιοκτήτρια του μοροτολείου. Έπισπε η πρώτη που παρουσιάζεσαι γι' αυτή τη θέσι, κι' είμαι πρόθυμη, όπως σάς είπα, να σάς προσλάβω άμέσως. Θα ήριτε ότι θα μείνετε πολύ ευχαριστημένη από το κατάστημα...

«Η Φλερέττα συνλογίστηκε μια στιγμή τ' αδιάκοπα τρέξιμά της από το ένα κατάστημα στο άλλο, την άγνοια της για την αριανή ήμερα και τις μικρές οικονομίες της που είχαν εξαντληθεί. Έβριζε λοιπόν, δίχως να καταλαβαίνει τι κάνει, το πορτοφόλι του κ. Λαπόρτ κι' έδωσε την έγγυηση που της ζητούσαν.

«Η ιδιοκτήτρια τότε του μοροτολείου χαμογέλασε ευχαριστημένη και της έδειξε το ταμείο:

— Όσιε, λοιπόν, στη θέσι σας, δεσποίνε... της είπε. Μπορείτε από σήμερα κνέθυ να πάσετε δουλιά...

«Η Φλερέττα, μη μπορώντας άκόμη να πιστέψει σ' εκείνη την άνεγκραστη τύχη της, έργαστηκε ως το μεσημέρι σαν να ζούσε μέσα σ' ένα άνειρο. Έπειτα, όταν γύρισε στο δωμάτιό της, κνέθυσε κι' έβριζε με διάφορα στα μάτια ένα άτέλειστο γράμμα στον κ. Ζάν Λαπόρτ και του έξιτορήσε όλες τις περιπέτειές της και τις στενωχώσεις της.
«...Σας ήριτώ χιλίες φορές συγγνώμη, κνέθυ, του έβριζε στο τέλος, που κράτησα τα λεπτά σας και τα έδωσα ως έγγυηση στο μοροτολείο. Σας παρακαλώ να συνλογισθεί άκόμη μια φορά τη δύσκολη θέσι μου και να με κνέθυτε μ' έπιείκεια. Σας ύπόσχομαι όμως να θα σάς έπιστρέψω αυτές τις δυο χιλιάδες ως την τελευταία πεντάρα... Κάθε ήμερα θα σάς στέλνω από το μισθό μου διακόσια φράγκα, κι' έτσι μέσα σε δέκα ήμερες θα έχω έξοφλήσει το χρέος μου. Μα θα νοιώθω πάντα για σάς μια άπειρη ευγνωμοσύνη. Ντρέπομαι ώστόσο γι' αυτό που έκανα και δεν σας φανερώω τ' όνομά μου, παρό μνάχα όταν θα σάς έχω έπιστρέψει και τις δυο χιλιάδες σας...»

***

«Ο Ζάν Λαπόρτ, ένας πλούσιος εισδηματίας τριάντα χρονών, που ζούσε μονάχος του στο Παρίσι μια τρελλή και σπάταλη ζωή, όταν έβλεβε το γράμμα της Φλερέττας χαμογέλασε ειρωνικά και δεν πιστέψανε ούτε σε μια λέξη του. Έκείνο το άνοιμο γράμμα του γάνησε έπλοπο και δεν άργησε να το ξεχάσει, όπως και το χαμένο πορτοφόλι του.

Στο τέλος του μηνός, όμως, έλαβε ένα ρόζ και κνέθυμένο φάκελλο με διακόσια φράγκα και με μερικά δειλιά κι' ευγενικά λόγια. Η άγνωστη μικροτιά είχε κνέθυσει το λόγο της!

Την άλλη ήμερα, την ίδια πόλη ήμερα, ένας κνέθυμος ρόζ και κνέθυμένο φάκελλο είχε μέσα άλλα διακόσια φράγκα και μερικά λόγια που τον σκαρτάναν.

«Ο Ζάν Λαπόρτ, τότε, άργησε σιγά-σιγά να νοιώδη μια μεγάλη σκαπάθεια γι' αυτό το χοιρίτι, που το είχε σώσει δίχως να το θέλη με το χαμένο πορτοφόλι του, και δοκίμασε άνα παράξενο άσθημα κάθε φορά που έβριζε στα χέρια του τον άμορφο φάκελλό του. Τα γράμματα της άγνωστης ήταν πάντα γεμάτα ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα, γιατί η Φλερέττα ένοιωσε στ' αλήθεια για τον σωτήρα της μια τρελλή κι' ανέγκραστη άγάπη.

Τον συνλογίζονταν διαρκώς και γανταζόνταν ότι ήταν ένας κνέθυς κι' άμορφος κνέθυς, που ζούσε μέσα στην πολυτέλεια και που είχε σχέσεις με γοητευτικές κνέθρες, όπως βκνέθρες που έδρόνησκονταν στο μοροτολείο κι' άγοράζαν σπάνια και πανάκριβα άρομιατα. Η Φλερέττα, λοιπόν, που τον θεωρούσε πλιά ως ένα μεγάλο φίλο της, κνέθυμένη πίσω από την άνονημία, του έξιτορούσε μέσα με τη μέρα τη ζωή της, τα μικρά κι' άσημαντα περιστατικά της και τα άλλα και παιδικά της δνεια που έβριζε τον Ζάν Λαπόρτ να χαμογέλει και να μη θέλη να τελειώσουν ποτέ οι δέκα ήμερες.

«Έβλεπε καθαρά, άνάμεσα σ' βκνέθρες τις δειλές και τρυφερές γοαμίες της, ότι η άγνωστη τον άγαπούσε κνέθυ, κι' αυτό έκανε την κνέθυρασμένη καρδιά του από τόσους και τόσους έβριμερους και τρελλούς έρωτες να ξεχυλιέη από μια παράξενη χαρά. Κνέθυ μια γυναικία μέχρι σήμερα δεν του είχε κνέθυ με τόση τρυφερότητα και με τόση ειλκοίνα. Όλες όσες είχε γνοισει δεν συνλογίζονταν πιστώ' άλλο παρά πως να τον κάνουν να έξοδη όσα κνέθυσε περισσότερα χοιρίματα για τις ιδιοκτήτριές τους.

Μα οι δέκα ήμερες πέρασαν γοηγορα και τώρα στο τελευταίο γράμμα της η Φλερέττα, άλγαση που είχε ξοφλήσει το χρέος της, κνέθυσε τ' όνομά της και το μοροτολείο στο άπιο έργαζόνταν ως ταμιάς, δίχως να του κνέθυη ώστόσο τη στενωχόρια της που δεν θα μπορούσε πλιά να του γράρη και να του έξιτορή την ήσιχη ζωή της, τις χαρές της και τις κνέθρες της.

«Ο Ζάν Λαπόρτ το άλόγευμα της ίδιας ήμερας πήγε στο μοροτολείο της λεοφόρου της «Όπερας» για ν' άγοράσει τάχα μερικά άρομιατα, με το σκοπό ν' άντικνέθυη τέλος την δειλιά και τρυφερή ταμία του, που του είχε φανερώσει όλη τη ζωή της κι' όλα τα κνέθυ της άσθηματα, μ' εκείνα τα άθωα και χαριτωμένα γράμματά της.

Όταν στάθηκε λοιπόν κνέθυ στο ταμείο για να πληρώσει, γοητευμένος από τη γλακιιά άμορφιά της Φλερέττας, την κνέθυσε βαθεί στα μάτια, με μια τόση τρυφερότητα, ώστε εκείνη σαν να κνέθυλα πνέδυς ήταν, γλάμωσε άμέσως κι' άργησε να τρέμη από τη

«Η Φλερέττα τον συνλογίζονταν διαρκώς...»

ΠΩΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

Πεντακάσια Διαζύγια στη Νέα Υόρκη σε μία ημέρα! Τα δεινοπαθήματα των δικαστών Τσώρτσιλ και Τίρνεϋ. Γιατί χώρισαν οι σύζυγοι Έρικ. Τι αποτελεσματικό επιχείρημα της Μαίρης Ρόμπερτς. Ένα πιάτο στο κεφάλι του συζύγου... Γιατί κριέταν στο λουτήρα του μπάνιου ή Έλλην Μόλλισον, κλπ.

Αμερικανικές έφημερίδες ανέφεραν εδώ και λίγες μέρες με την συνηθισμένη τους απάθεια και δίχως κανένα εξαιρετικό σχόλιο, ότι στις 16 του περασμένου μηνός το Είδιο Δικαστήριο της Νέας Υόρκης εξέτασε 500 ολόκληρες αιτήσεις διαζυγίου! Οι δικαστές Τσώρτσιλ και Τίρνεϋ, μπροστά στον όγκο αυτόν τον ισοθέρμον, άναγκάστηκαν να κάνουν κι' ύπερφρονες για να προηλασούν ν' άνοιξουν τα παράνοια, τις καταγραφές και τους εσθαθαφούς λόγους των αιτήσεων που δεν μπορούσαν πια να ερμηνεύουν...

Ο αριθμός αυτός των αιτήσεων διαζυγίου άποτέλει, όπως όμοιόλογησαν όλοι, ένα πραγματικό ρεζακό στο Είδιο Δικαστήριο της Νέας Υόρκης και δείχνει άσφαι καθάρα ότι έχει πιάσει τις Αμερικανίδες μία τρελλή κι' άπεριόρατη μαγία διαζυγίου. Η γυναίκες του Νέου Κόσμου άναίσθητον από καιρό τώρα μία πολύ έκκεντρηκό μέθο, τη μέθο της αλλαγής του συζύγου και τις περισσότερες φορές παρουσιάζονται μπροστά στους δικαστές δίχως να ξέρουν για ποιο λόγο θέλουν να χωριστούν από τον άνδρα τους... Έξαινό που θέλουν είναι να τον αλλάξουν, όπως αλλάζουν την τουαλέτα τους, κι' άδιαφορούν τι θα πη ό κόσμος, ό άποιος σπνφός δεν λέει άπολοφους τίποτα... Επιστομάζει μόνο τις Αμερικανίδες και την έλειφθηφό ζωή τους κι' είναι προθέσις πάντα να ορξή όλο τ' άδικο στον δυστυχημένο και μαρτυρικό σύζυγο.

Στις 500 λοιπόν αιτήσεις διαζυγίου που άναφέρουμε, οι δικαστές Τσώρτσιλ και Τίρνεϋ δεν μπόρεσαν να βρουν, όπως όμοιόλογησαν, κανένα σοβαρό λόγο, κομμάτι δικαιοσύνη, ποιά μονάχα προφάσεις! Ένα από τα επιχειρήματα, τα πιο εύκολα και τα πιο κοινά, είναι ή συζυγική άπιστία. Μά τις περισσότερες φορές ή άπιστία αυτή είναι φρενίση και την έχουν μηχανοειδή οι ίδιοι οι σύζυγοι για να πετύχουν το διαζύγιο. Στην Αμερική, δηλαδή, φαίνεται ότι δεν υπάρχει πιά εύκολο πράγμα από το να βρη κανείς μία γυναίκα ή όποια κι' ένα μικροτέσξ δέχεται να παρουσιαστή ός έρωμένη του συζύγου, ή έναν άνδρα ό όποιος δεν διατάζει εύόλου να όρκιστή ότι είναι τωμπερός έρωστής της συζύγου. Τέτοιες φιοκίσεις όμως δεν τις παρουδέχονται μ' έλαφρά συνείδηση οι δικαστές της Νέας Υόρκης και γι' αυτό ή Αμερικανίδες, άν είναι πλούσιες, παίρνουν το άεροπλάνο και πηγαίνουν στο Ρένο, στην περιρριχη πόλη των διαζυγίων, όπου μπορούν μέσα σε σαράντα ήμερες να στείλουν περίπατο τον άνδρα τους. Αν τώρα δεν έχουν τα έξοδα του ταξιδιού και της διαμονής στο Ρένο, καταφεύγουν στις πιο άφελές, στις πιο κοινές και στις πιο άνοητες προφάσεις. Το περίεργο όστόσο είναι ότι όσο πιο έκκεντρωκό είναι αυτοί οι λόγοι του διαζυγίου, τόσο πιο πολύ κπάνωνν και κάνουν τους δικαστές να έρχονται το χωρισμό...

Οι σύζυγοι Έρικ, παραδείγματα χάριν, χώρισαν τον περασμένο μήνα γιατί ό μίστρο Έρικ σηκωνάτανε κάθε πρωί στις 5 ή ώρα για να πάη στο γραφείο του και να άσχοληθή με τις άναρθημτες χρηματιστηριακές ύποθέσεις του. Η κμισσες Έρικ όμως άναγκάζονταν αναγκαστά της...

Το βράδυ ό Ζάν Λαπόρτ την περιμένε έξω από το κατάστημα κι' όταν βγήκε ή Φλερέττα, πήγε κοντά της και με μία δειλία που την ένοιωσε για πρώτη φορά, της είπε τ' όνομά του. Βαίειν τότε έγινε κατακόκκινη και δάκρυσε από τη συγκίνηση. Προχώρησαν μαζί και σιγά-σιγά άρχισαν να μιλούν για την ιστορία τους και να λένε ό ένας στον άλλον άλλά κι' άδωρα λόγια που τους έκαναν να χαμογελούν κάθε τόσο από μία άπεριόρατη εύτυχία.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΑΒ

να ξινιά κι' αυτή από τα έξημερομάτα και φυσικά την έπιαναν διαρκώς τα νύχια της, γιατί είχε τη συνήθεια να διαβάη κάθε βράδυ ός τα μεσάνυχτα άστυνομικά μυστοσημάτα με συνασπιστικές περιπέτειες! Ο άνδρας της λοιπόν την έκανε να χάνη τον ύπνο της με το άναθεματισμένο ξινητήρι του...

Ο δικαστής Τσώρτσιλ στην άρχή τους ύπέδειξε ν' άντισταστήσουν το ξινητήρι με μία κωμωδία, Μά ή κμισσες Έρικ δεν είχε κανένα έπισημοτήριον στον άνδρα της κι' άνοήθηκε να δεχτή μία τέτοια λύσι. Μπόρεσε όστόσο να διορθωθούν τα πράγματα κι' ένα κωμωδία. Αυτό όμως τώρα δεν το ήθελε ό μίστρο Έρικ. Η γυναίκα του ήταν τόσο τρελλή και τόσο φαντασιώματη, ώστε δεν θα διατάζει να ριχτή σε μία έπισημοτήριον περιπέτεια με τον ύπνετήρι! Υπήρχαν όστόσο κι' άλλες λύσεις, όπως το να πατή ή κμισσά να διαβάη άστυνομικά μυστοσημάτα ή το να κομμάτια ό κήρυς σε άλλο δοκίμιο. Μά τα πράγματα αυτά υπελέχτηκαν τόσο πολύ, ώστε ό δικαστής Τσώρτσιλ έγρασε πια την ύπομνηή του και τους έδωσε το διαζύγιο...

Η πιο κομική έπίσης ύποθεση άπ' όλες ήταν ή αίτηση διαζυγίου της Μαίρης Ρόμπερτς, ή όποια κι' έπροκάλεσε ένα καταγεωδες σκάνδαλο στη Νέα Υόρκη.

Ο δικαστής Τίρνεϋ, όταν κάλεσε την κομική και χαρομένη Μαίρη να της εδθέση τους λόγους για τους όποιους ήθελε να χωρή άπό τον άνδρα της, τον Τσάρλν Ρόμπερτς, έναν καλό διάβολο, όπως τον περιγράφανε όλοι οι φίλοι του, έναν ήρωα, γλαμωμένο κι' εύχάριστο, τέλος, άνδραότατο, την είδε κατόπιν της να χορφαλώνη τα κοκκίλιστα μάτια της και ν' άπομένη μ' άνοητό στόμα...

—Λοιπόν; την ρώτησε περιέργως ό δικαστής Τίρνεϋ.

—Σας ζητώ συγγνώμη, του άπάντησε στενοχωρημένη ή κμισσες Ρόμπερτς, μά... έξεγασα τους λόγους που είχα ετοιμάσει για να σας πω... Δεν έχω διόλου καλή μνήμη και δεν με βοηθάει φανταία παρά μονάχα όταν... δεν την χρειάζομαι! Έχω όμως ένα σωρό λόγους!... Α! άν έρωτε πόσους έχω!...

Ο δικαστής Τίρνεϋ χαμογέλασε τότε με κάποια έπιείκειση.

—Πολύ καλά! της είπε. Δεν πειράζει... Πηγαίνετε στο σπίτι σας κι' ετοιμασθήτε καλύτερα για μία άλλη φορά. Μπορεί έτσι ν' αλλάξετε ίσως και γνώμη...

Η όμορφη Μαίρη έκανε να γένη, μία κρατήθηκε και, γυρίζοντας το κεφάλι της, ρώτησε τον δικαστή Τίρνεϋ, με τη μεγαλύτερη άβέγλεια και την πιο γλυκά φωνή του κόσμου:

—Με συγχωρείτε... Ένα πιάτο ένα πιάτο στο κεφάλι του συζύγου μου, μπορώ να πάω διαζύγιο;

Ο δικαστής όμως, σήκωσε μονάχα τους ώμους του, δίχως να της δώσει κανένα άλλη άπάντηση.

Φαντασθήτε όμως την κατάπληξι του, όταν βρεσε από μία έβδωμάδα είδε τον Τσάρλν Ρόμπερτς να παρουσιάζετα μπροστά του με δεμένο το κεφάλι! Το το είχε άνοξει ή όμορφη Μαίρη μ' ένα πιάτο, και φυσικά ό δικαστής Τίρνεϋ διάστρε να τον χωρή από την έπιάνδνη γυναίκα του, ή όποια μπόρεσε θαμιάσια και να τον σκοτώση!...

Θέλετε όστόσο να μάθετε γιατί ή Έλλην Μόλλισον δεν ήθελε πια να είναι γυναίκα του Τζόν Μόλλισον; Γιατί την ύποχρουνε να κομμάτια κάθε νύχτα μέσα στο λουτήρα του μπάνιου! Το πράγμα αυτό φάνηκε άπίστευτο στο δικαστή Τσώρτσιλ, μά ό σύζυγος δεν δυσκολέτηκε διόλου να του δώσει τις άπαράσιμτες έξηγήσεις.

—Θέλησα να την κάγω να συνηθισή το λουτήρα του μπάνιου, είπε στο δικαστή, γιατί ή Έλλην τον άπέφριγε σαν το διάβολο... Είχα λοιπόν την έλιπαρά, ότι με το να κομμάτια κάθε νύχτα μέσα στο λουτήρα, θα τον άγαπούσε στο τέλος, ή τουλάχιστον ότι κάποια νύχτα μ' άνοιγε άρηρημένη το ρομπινέττο και θα λουζόταν... Έστο και στον ύπνο της!

Και το διαζύγιο, φυσικά, έξεδόθη για να μπόρεση ή Έλλην Μόλλισον να ξαναγυρήσει στο κρεβάτι της.

Αυτές όλες ή προφάσεις που άναφέρουμε, είναι ή πιο χαροκτηνικές άπ' όλες παρουσιάζστηκαν στις 500 αιτήσεις διαζυγίου που έρχινο τον περασμένο μήνα το Είδιο Δικαστήριο της Νέας Υόρκης. Υάχρουν όμως κι' ένα πλήθος άλλων που προέβησαν κατάπληξι στους δικαστές Τσώρτσιλ και Τίρνεϋ και τους έκαναν να συλλογιστούν με άπογοήτεια ότι ή σημερινές Αμερικανίδες θεωρούν το γάμο ως ένα από τα πιο διασεδαστικά σφ...